

KULTURA | TEATR

Warlikowski szuka nowego

TEATR KRZYSZTOFA WARLIKOWSKIEGO STAJE SIĘ CORAZ BARDZIEJ BEZKOMPROMISOWY. Kolejnym dowodem ma być „Koniec”, najbliższa premiera w warszawskim Nowym Teatrze.

IGA NYC

Krzysztof Warlikowski szuka nowego. Krzysztof Warlikowski wciąż nosi nastroszoną fryzurę i awangardowe ciuchy, a niektórzy cały czas mówią o nim „młody reżyser”, jednak artysta dobiega już pięćdziesiątki. Dojrzał nie tylko fizycznie i ze ślicznego młodzieńca przeobraził się w mężczyznę o dużo bardziej interesującej urodzie, zmienił się także jego teatr. Od czasu gdy trzy lata temu opuścił TR (dawne Rozmaitości) i zaczął tworzyć własną scenę, jego spektakle stały się ostrzejsze i bezkompromisowe, wręcz brutalne emocjonalnie. – Teatr Warlikowskiego zaczyna się odwoływać do najprostszych rozwiązań, najprostszych emocji – komentuje Piotr Gruszczyński, dramaturg i współpracownik reżysera. „Koniec”, najnowszy spektakl Warlikowskiego, premiera 30 września ma być kolejnym etapem budowania nowego wizerunku twórcy.

Moment bezdomności

Nieco ponad dwa lata temu władze Warszawy obiecały Warlikowskiemu własny teatr. Najpierw mówiło się, że obejmie kierownictwo nad istniejącą sceną, ale potem zapadła decyzja o stworzeniu nowej. „Nie chcieliśmy przejmować działającego teatru z ludźmi, bo musielibyśmy zaczynać od złej energii”

– mówi Jacek Poniedziałek, aktor z zespołu reżysera. Jako lokalizację Nowego Teatru wskazano teren Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania na Mokotowie. Prezydent Hanna Gronkiewicz-Waltz jeszcze w 2008 r. podkreślała, że znalezienie miejsca na teatr jest jednym z największych jej sukcesów. Później pojawiły się kłopoty (MPO nie chciało opuścić terenu), na szczęście dość szybko rozwiązane. – Wszystko jest na dobrej drodze, ale budowa zajmie sporo czasu – przyznaje Warlikowski.

Na razie teatr pozostaje bezdomny. To jednak nie oznacza bezczynności. W zeszłym roku Nowy zadebiutował „(A)pollonią” wystawianą w Fabryce Wódek Koneser, a „Koniec” będzie pokazywany w hali telewizyjnej we Włochach. – Myślę, że to jest dla artysty ciekawsza sytuacja, gdy domu nie ma, niż gdyby miał go za wcześniej. Jesteśmy jednym z niewielu w Polsce teatrów instytucjonalnych bez własnego miejsca, ale to nam daje poczucie wolności. Robimy przedstawienia, które nie starają się budować repertuaru, tylko są kolejnymi wypowiedziami – mówi Warlikowski. To zresztą nie pierwszy raz, kiedy reżyser pokazuje swoje spektakle poza przestrzenią teatralną. W miejscach „niescenicznych” były już wystawiane m.in. „Anioły w Ameryce”. – Wydaje mi się, że taki moment bezdomności i myślenie w kontekście miejsca, w którym spektakl powstanie, jest inspirujące – dodaje Warlikowski.